

Arrest

nr. 247 540 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 augustus 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2020 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

*Aan de Heer:
Naam: A. (..)*

Voornaam: G. (..)

Geboortedatum: (..)

Geboorteplaats: Tirana

Nationaliteit: Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 04.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 23.04.2020.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 24.04.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft op 27.04.2020 een vragenlijst hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds een jaar en een paar maanden in België verblijft; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie of minderjarige kinderen heeft in België. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 8 EVRM aangenomen. Betrokkene heeft geen vrees geuit in het kader van artikel 3 EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 24.04.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevorming, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden. Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. Conform artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dient een inreisverbod steeds gepaard te gaan met een "beslissing tot verwijdering". Dit betekent dat beide steeds samen dienen te gaan.

Het inreisverbod, de bestreden beslissing, werd in de zaak opgelegd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) op 04.08.2020:

"De beslissing tot verwijdering van 04.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod"

Door de verzoekende partij werd tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding (de "beslissing tot verwijdering") een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend. Indien Uw Raad zou beslissen tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat er helemaal geen "beslissing tot verwijdering" meer werd afgegeven aan de verzoekende partij. Deze beslissing zou retroactief verdwijnen uit het rechtsverkeer. In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet rechtmatig een inreisverbod opleggen, gelet op de vereisten van artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Er is in deze omstandigheden geen "beslissing tot verwijdering" meer dewelke gepaard gaat met het inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en dient te worden vernietigd."

2.2. Verzoekende partij werpt op dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) een inreisverbod steeds gepaard dient te gaan met een beslissing tot verwijdering. Zij stipt aan dat zij een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering die met het huidige bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat wanneer deze beslissing door de Raad zou worden vernietigd, ook het inreisverbod dient te worden vernietigd. Zoals verzoekende partij zelf al aangeeft, gaat het bestreden inreisverbod gepaard met een beslissing tot verwijdering, met name de beslissing van 4 augustus 2020 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Bij arrest met nummer 239 532 van 10 augustus 2020 heeft de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 4 augustus 2020 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) verworpen. Verzoekende partij heeft geen voortzetting van de procedure gevraagd. Evenmin heeft zij gevraagd te worden gehoord. Bij arrest nr. 244 446 van 19 november 2020 werd de afstand vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"TWEEDE MIDDEL:

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 1, §1, 8° VREEMDELINGENWET*
- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL*

1. Verzoeker kreeg een inreisverbod van drie jaar opgelegd "voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België" (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel grondslag biedt voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel geen "keuze" gemaakt door de gemachtigde, maar worden beide opties naar voren geschoven. Er wordt derhalve geen beslissing genomen over de draagwijdte van het inreisverbod: geldt deze voor het volledige Schengengrondgebied of enkel voor het grondgebied van België?

Het is volkomen onduidelijk op welke wijze vervolgens zal worden bepaald wat het grondgebied dan wel zal zijn waarop het inreisverbod betrekking heeft: zal de gemachtigde nadien nog een nieuwe beslissing nemen? Op welke manier kan of zal worden vastgesteld of verzoeker nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat? Kan dit ook gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft, bv. na één jaar? Wat als verzoeker een verblijfstitel heeft, maar deze verblijfstitel verliest? Heeft het inreisverbod vervolgens opnieuw uitwerking over het volledige Schengengrondgebied?

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel. 2. Artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet biedt de mogelijkheid voor het opleggen van ofwel een zuiver nationaal inreisverbod, beperkt tot het Belgisch grondgebied, ofwel het opleggen van een inreisverbod waarbij de toegang en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten wordt verboden.

Dit artikel luidt als volgt: "inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied

van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt'.

Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn, waarbij de Belgische wetgever daarnaast ook in de uitzonderlijke situatie van het nationale inreisverbod heeft voorzien. Dit nationaal inreisverbod vindt steun in artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (*lex specialis*) waardoor men een onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst kan zetten.

De situatie echter waarbij een inreisverbod niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij "wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België", zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, noch in het Unierecht (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken p. 124).

Een schending dringt zich derhalve op van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

8° inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"

Verzoekende partij benadrukt dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet enkel een grondslag biedt voor het opleggen van oftewel een zuiver nationaal inreisverbod waarbij het territoriaal toepassingsgebied tot het Belgisch grondgebied wordt beperkt oftewel een inreisverbod waarbij de toegang en verblijf op het grondgebied van alle Schengenlidstaten verboden wordt. Verzoekende partij stelt vast dat in de bestreden beslissing beide situaties naar voren worden geschoven maar er in feite geen keuze wordt gemaakt. Verzoekende partij voert aan dat het volkomen onduidelijk is op welke wijze bepaald zal worden wat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing zal zijn. Verzoekende partij stelt zich de vraag of de verwerende partij een nieuwe beslissing zal nemen, op welke manier kan of zal worden vastgesteld of zij nog een verblijfstitel heeft in een andere lidstaat en of dit ook kan gedurende de periode waarop het inreisverbod betrekking heeft. Verzoekende partij vraagt zich af of het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing verruimt als zij een verblijfstitel heeft, maar die vervolgens verliest.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België."

Hieruit blijkt dat het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing in principe "het volledige Schengengrondgebied" bestrijkt. Wanneer verzoekende partij in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

Aangenomen kan worden dat verzoekende partij zelf weet of zij "in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten". Verzoekende partij deelt niet mee dat dit het geval zou zijn, aldus moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geldt "voor het volledige Schengengrondgebied".

2.5. Verder benadrukt verzoekende partij nog dat artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet onder meer de omzetting vormt van artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn en zij verwijst daarnaast naar artikel 25, lid 2, laatste zin van de Schengenuitvoeringsovereenkomst als *lex specialis*. Verzoekende partij voert aan dat de situatie zoals in de bestreden beslissing, waarbij het territoriaal toepassingsgebied van de bestreden beslissing niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten tenzij *“wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België”* geen wettelijke grondslag vindt in artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet noch in het Unierecht.

2.6. Verzoekende partij kan worden gevolgd dat uit artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet volgt dat een inreisverbod ofwel een zuiver nationale draagwijdte heeft, ofwel geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. De formulering in de bestreden beslissing is daarmee niet in strijd.

Artikel 3, 6° van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“inreisverbod”: een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit”.

In de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1. EU-brede werking.

Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet gelden. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt (“...ophold på en medlemsstats”), bevat een onmiskenbare vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. Deze EU-brede werking moet duidelijk worden vermeld in het besluit waarmee een inreisverbod aan een onderdaan van een derde land wordt opgelegd.

Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de terugkeerrichtlijn zijn gebonden (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein).

Kennisgeving aan lidstaten van opgelegde inreisverboden.

Het is essentieel andere lidstaten van alle opgelegde inreisverboden op de hoogte te stellen. De registratie van inreisverboden in SIS is een manier – maar niet de enige – om andere lidstaten hierover te informeren. Met lidstaten die geen toegang tot SIS hebben, moet de informatie-uitwisseling via andere kanalen lopen (bijv. via wederzijdse contacten).

Geen louter nationale inreisverboden. Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren.

Toestemming om louter nationale inreisverboden in uitzonderingsgevallen te handhaven. Normaal gesproken kunnen geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd in situaties die onder de terugkeerrichtlijn vallen. Echter, indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. Het mag de onderdaan van een derde land dan op zijn nationale signaleringslijst opnemen overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (“lex specialis”).”

Uit het voorgaande blijkt dat een inreisverbod in beginsel voor alle lidstaten moet gelden en dat geen louter nationale inreisverboden kunnen worden opgelegd, tenzij in het geval van artikel 11, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn die de situatie viseert van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie reeds een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

Hieruit blijkt niet dat de formulering in de bestreden beslissing strijdig is met het Unierecht. Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet niet kan worden aangenomen.

2.7. Het tweede middel is ongegrond.

2.8. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“DERDE MIDDEL:

*- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/11 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn.

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dat verzoeker, hoewel hij minstens sinds 23 april 2020 in België verblijft, zijn verblijf niet op een wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat verzoeker op 24 april 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens "inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering".

Inzake de beslissing tot het bepalen van de precieze duurtijd van het inreisverbod wordt door verweerder erop gewezen dat verzoeker op 24 april 2020 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst wegens "inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering", waarna op algemene wijze wordt gesteld dat: "Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen".

3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt vooreerst niet dat een afdoende individueel onderzoek werd gevoerd door verweerder naar de verblijfssituatie van verzoeker.

De vaste verblijfplaats van verzoeker – (..) Antwerpen - werd niet in overweging genomen, waaruit blijkt dat door de gemachtigde op onzorgvuldige wijze een individueel onderzoek werd gevoerd.

Op 27 april 2020 werd door verzoeker nochtans een vragenlijst ingevuld van de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen te vinden is in het administratief dossier. Verzoeker gaf daarbij zijn adres op: (..) Antwerpen.

Met dit feitelijk gegeven werd geen rekening gehouden door verweerder.

Verzoeker is bovendien in het bezit van zijn internationaal paspoort dat nog op zijn thuisadres is, zoals verzoeker aangaf in de vragenlijst van 27 april 2020,. Ook hiermee werd geen rekening gehouden door verweerder, waaruit blijkt dat door de gemachtigde op onzorgvuldige wijze een individueel onderzoek werd gevoerd.

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij wijst vervolgens op het aanhoudingsmandaat van 24 april 2020. In casu verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing naar dit aanhoudingsmandaat als volgt: "Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 24.04.2020 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs, deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden", waarna op algemene wijze wordt gesteld dat: "Het verspreiden van verdovende middelen heeft ernstige gevolgen voor de Belgische samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende gevolgen voor de gebruikers en met de overlast die gepaard gaat met het gebruik van deze middelen" (stuk 1, pagina 1).

In casu werd verzoeker niet veroordeeld. Hij werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst, doch zonder dat de ten laste gelegde feiten tegen verzoeker bewezen zijn (verweerder erkent dit ook in de bestreden beslissing: "feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden").

Verweerder kan hierom niet volstaan om (louter) te verwijzen naar dit aanhoudingsmandaat, zonder de concrete feitelijke elementen te betrekking in zijn beoordeling gelet op artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer indien verweerder stelt dat verzoeker "door zijn gedrag" de "openbare orde" geacht wordt te kunnen schaden en de maximale termijn voor het inreisverbod van drie jaar oplegt.

Het oordeel van de gemachtigde vereist een zorgvuldig feitenonderzoek, terwijl enkel wordt verwezen naar een aanhoudingsmandaat. De concrete feiten werden niet in de beoordeling van de gemachtigde betrokken, terwijl verweerder ertoe gehouden is om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

De concrete feiten werden door de gemachtigde niet onderzocht.

Het oordeel van de gemachtigde gaat hierom uit van een onzorgvuldig feitenonderzoek, terwijl wordt geopteerd door de gemachtigde voor het opleggen van een inreisverbod en het opleggen van de maximale duurtijd (driejaar).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

5. In aansluiting bij voorgaande argumentatie, merkt verzoeker op dat de gemachtigde een onzorgvuldige beoordeling maakt in de bestreden beslissing, gelet op de gekende gegevens in het administratief dossier.

Verweerder verwijst enkel naar het aanhoudingsmandaat, opgesteld op 24 april 2020.

De (noodzaak) van de aanhouding van verzoeker is echter niet meer actueel op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen (4 augustus 2020).

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was verzoeker niet meer onder aanhouding geplaatst, waardoor een zorgvuldig onderzoek vereist dat hiermee werd rekening gehouden.

Door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Antwerpen werd in een arrest van 30 juli 2020 geoordeeld dat het recidivegevaar kan voorkomen worden door verzoeker in voorlopige vrijheid te stellen onder de verplichting bepaalde voorwaarden na te leven (onmiddellijk gevolg geven aan de oproepingen van de politie en het gerecht en een contactverbod met de betrokkenen in het gerechtelijk onderzoek) en het onttrekkingsgevaar kan geneutraliseerd worden door de betaling van een borgsom (5.000 euro).

Verzoeker is gekend met het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep te Antwerpen, doch betreft dit kennelijk niet in de gemaakte beoordeling.

De bestreden beslissing bevat hierom geen zorgvuldig oordeel in de zin van artikel 74/11 Vreemdelingenwet, aangezien relevante elementen niet werden betrokken in de beoordeling van verweerder.

De gemachtigde is ertoe gehouden om in zijn individueel onderzoek alle relevante gegevens te betrekken bij de beoordeling (conform artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing geeft geen blijk van een zorgvuldig en individueel oordeel van de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met de maximale duurtijd van drie jaar (zoals onder meer vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting samengelezen met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet."

2.9. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.11. De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

2.12. In casu werd aan verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Conform voormelde bepaling moet de verwerende partij een inreisverbod afleveren wanneer blijkt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of wanneer een vroegere verwijderingsmaatregel niet werd uitgevoerd. In casu blijkt dat op 4 augustus 2020 aan verzoekende partij een verwijderingsmaatregel werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoekende partij geeft kritiek op de beoordeling inzake “*het risico op onderduiken*” en de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven waar zij betoogt dat zij beschikte over een vaste verblijfplaats in Antwerpen, maar de Raad wijst erop dat deze motieven onlosmakelijk verbonden zijn met de verwijderingsmaatregel van 4 augustus 2020.

Thans wordt verzoekende partij een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt uiteengezet dat “*(d)e beslissing tot verwijdering van 04.08.2020 (...) gepaard (gaat) met een inreisverbod*” omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoekende partij heeft tegen de verwijderingsmaatregel van 4 augustus 2020 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend die werd verworpen bij arrest nr. 239 532 van 10 augustus 2020. Verzoekende partij heeft geen voortzetting van de procedure gevraagd. Evenmin heeft zij gevraagd te worden gehoord. Bij arrest nr. 244 446 van 19 november 2020 werd de afstand vastgesteld.

Verzoekende partij uit wat betreft het risico op onderduiken kritiek die betrekking heeft op de verwijderingsmaatregel, die niet de bestreden beslissing vormt en waartegen het beroep bij de Raad werd verworpen. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet dienstig (RvS 29 mei 2018, nr. 241.634).

De bestreden beslissing is overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet op voldoende wijze gemotiveerd door de verwijzing dat de verwijderingsbeslissing gepaard gaat met een inreisverbod omdat in de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verzoekende partij verduidelijkt voorts niet op welke wijze het feit dat zij over een internationaal paspoort zou beschikken van invloed zou kunnen geweest zijn op het bestreden inreisverbod.

2.13. De Raad wijst er daarnaast op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een “*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De verwerende partij heeft enkel de feiten van inbreuk op de drugswetgeving en deelname aan bendevoering mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven in België of enige medische problematiek.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij niet veroordeeld werd, wijst de Raad erop dat dit er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoekende partij maakt voorts met haar betoog ook in het geheel niet aannemelijk dat de in het aanhoudingsmandaat opgenomen feiten verkeerd zijn.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de vermeende feiten van inbreuk op de drugswetgeving en deelname aan bendevoering mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten, die ernstige gevolgen hebben voor de samenleving die geconfronteerd wordt met de vaak verwoestende effecten voor gebruikers en met de overlast gepaard gaande met gebruik, blijk geven van een gedrag dat de openbare orde kan schaden, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk ervan verdacht wordt de openbare orde te hebben geschonden.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat stond van 24 april 2020. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist.

Overeenkomstig artikel 16, § 5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat haar aanhouding niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak.

Dat de verzoekende partij intussen werd vrijgesteld, al dan niet met voorwaarden, maakt verder op zich nog niet dat de verwerende partij aan de initiële aanhouding voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs en deelname aan bendevoering, geen verblijfsrechtelijke consequenties zou kunnen koppelen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet meer wordt verdacht of van elke verdenking is vrijgesteld.

2.14. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de specifieke elementen die haar zaak kenmerken.

2.15. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

2.16. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER

,